

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/248/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315215301
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1315215301.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a členov senátu JUDr. Branislava Krála a Mgr. Barbory Bartekovej v právnej veci žalobcu: V. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., W. XX, zastúpená AK Bartošík Šváby, s.r.o., so sídlom Bratislava, Plynárenská 7/A, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, zastúpená JUDr. Romanom Kvasnicom, advokátom, s.r.o., so sídlom Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, v konaní o zaplatenie 11 954,95 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, v Bratislave, zo dňa 17.03.2016, č.k. 17C/471/2015-57, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III, v Bratislave, zo dňa 17.03.2016, č.k. 17C/471/2015-57 **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 11 954,95 eur, spolu s úrokom z omeškania tak, ako to je uvedené v petite napadnutého rozsudku. Zároveň zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni náhradu trov prvoinštančného konania vo výške 100 %.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že strany sporu dňa 09.02.1999 uzavreli v zmysle § 842 O. z. Zmluvu o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu SLSP, a.s., ktorej predmetom bolo doživotné plnenie žalovaným, ako povinným, v prospech žalobkyne vo výške 10.290,- Sk. Na základe zmluvy odo dňa jej účinnosti žalovaný v prospech žalobkyne plnil. Dňa 26.10.2009 žalovaný v zmysle § 582 ods. 1 O. z. uplatnil voči navrhovateľke výpoveď z predmetnej zmluvy, a to z dôvodu, že zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú a zo zákona alebo zo zmluvy nevyplýva spôsob jej výpovede. Predmetnou žalobou sa žalobkyňa domáha peňažného plnenia, pričom však pre posúdenie tohto nároku je potrebné prejudiciálne sa zaoberať platnosťou zmluvy, na základe ktorej si žalobkyňa uplatňuje svoj nárok, ako i výpoveďou z tejto zmluvy danej žalovaným.

3. K námietke žalovaného, že zmluva o dôchodku, je zmluvou na dobu neurčitú a preto ju bolo možné vypovedať v zmysle ustanovenia § 582 O.z., súd prvej inštancie uviedol, že právo výplaty dôchodku je charakteristické neurčitosťou doby trvania, t.j. vyjadruje sa v zmluve pojmami ako „doživotne“, teda až do smrti oprávnenej osoby, prípadne „počas invalidity“, „počas štúdia“, t.j. ide o také vymedzenie doby výplaty dôchodku, ktoré sa vyznačuje neurčitosťou. Neznamená to však, že by išlo o zmluvu na dobu neurčitú, pretože jej trvanie je jednoznačne určené právnou skutočnosťou, o ktorej je isté, že nastane, s tým, že pri uzatváraní zmluvy sa nevie, kedy nastane (napríklad úmrtie oprávneného). Predmetnou Zmluvou o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu SLSP, a.s. sa v prospech žalobkyne založilo právo na vyplácanie dôchodku doživotne, t.j. na dobu neurčitého trvania, kedy je presne

určený okamih začiatku vyplácania dôchodku a okamih ukončenia právneho vzťahu, a to smrťou, a táto skutočnosť nie je závislá od ľudskej vôle. Takýto typ zmluvy nie je možné dohodnúť na čas určitý, ale buď doživotne, teda do okamihu smrti oprávneného, alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania špecifikovaného určitým časovým úsekom - lehotou, ktorý má svoj začiatok a koniec, napr. t.j. počas štúdií, vdovstva a pod., presne určenú dobu s jednoznačne určeným začiatkom a koncom, avšak jej trvanie je neurčité, presne ako to predpokladá ustanovenie § 842 O.Z. Trvanie právneho vzťahu bolo účastníkmi konania dohodnuté do okamihu úmrtia žalobkyne, teda do doby nastania skutočnosti nezávislej od ich vôle. Ustanovenie § 582 ods. 1 O. Z. upravuje možnosť ukončenia právneho vzťahu a spôsob zrušenia záväzku založeného zmluvou uzavretou na neurčitú dobu, predmetom ktorého je opakovaná činnosť alebo záväzok, a to jednostranným právnym úkonom - výpoveďou. Žalovaný výpoveďou zo dňa 26.10.2009, doručenou žalobkyni, vypovedal predmetnú Zmluvu o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu SLSP, a.s. podľa § 582 O. z. Súd je presvedčený, že v tomto prípade nebolo možné zo strany odporcu použiť toto ustanovenie na ukončenie právneho vzťahu medzi účastníkmi založenom zmluvou o dôchodku, nakoľko podľa tohto ustanovenia možno vypovedať len zmluvu uzavretú na dobu neurčitú, akou predmetná zmluva o dôchodku bezpochyby nie je. Žalovaný preto nemohol zmluvu vypovedať podľa § 582 O. Z., a preto súd považuje výpoveď zo zmluvy danú žalovaným za neplatnú podľa ust. § 39 O.z. (odporuje zákonu), a preto je povinný žalovaný naďalej plniť žalobkyni podľa zmluvy, ktorá je platná a účinná.

4. K rozporu s ustanoveniami § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 prvá veta za bodkočiarkou zákona číslo 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, keď právna úprava zákona o bankách sa vzťahuje na niektoré vzťahy súvisiace s činnosťou banky, nie však na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je banka, súd prvej inštancie sa nestotožňuje s právnym názorom žalovaného o tom, že by plnenie zo zmluvy o dôchodku malo byť plnením bez poskytnutia protihodnoty alebo hospodársky neodôvodnené plnenie, keď poskytovanie dôchodku z dôchodkového fondu slovenskej sporiteľne bolo svojho času štandardným zamestnaneckým benefitom pre zamestnancov na niektorých pozíciách bankového manažmentu a predstavovalo vo svojej ekonomickej logike súčasť protihodnoty za hodnoty vytvárané zamestnancami počas trvania pracovného pomeru. Zo systematického zaradenia § 27 ods. 8 zákona o bankách v šiestej časti zákona s označením "požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky" vyplýva, že predmetné ustanovenie sa týka podnikateľskej činnosti banky a nie právnych vzťahov netýkajúcich sa podnikania banky t. j., napríklad platenia dôchodku bývalej zamestnankyni na základe platne uzavretej zmluvy o dôchodku. Z ustanovenia § 116 zákona o bankách, nároky z právnych vzťahov vzniknutých pred účinnosťou zákona, t. j. pred rokom 2001 sa posudzujú podľa doterajších predpisov. Zmluva o dôchodku, ktorá je predmetom tejto žaloby, je zmluvou uzavretou pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a teda na nároky z nej vyplývajúce sa vôbec citovaný zákon o bankách nevzťahuje. Okrem toho odporca aj v súčasnosti poskytuje zamestnanecké benefity pri odchode zamestnancov do dôchodku vyplatením pevnej čiastky nad rámec dojednanej mzdy.

5. Zároveň súd prvej inštancie, keďže podľa zmluvy bol žalovaný povinný vyplácať žalobkyni zmluvou určenú sumu 10.290,- Sk (341,57 Eur) mesačne k 15. dňu každého mesiaca, dostal sa počnúc dňom, uvedeným v návrhu ako deň, odkedy si žalobkyňa uplatnila svoj nárok, t.j. 16.08.2012 do omeškania, a preto súd navrhovateľke priznal od tohto dátumu úrok z omeškania z uvedenej sumy, a to vždy v príslušnej výške zákonného ročného úroku z omeškania v zmysle ustanovenia § 517 ods. 2 O.z., v spojení s § 3 ods. 1 nar. vlády 87/1995 Z.z., v znení platnom od 01.01.2009.

6. O trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa § 142 ods. 1, v spojení s ustanovením § 151 ods. 7 OSP a priznal úspešnej žalobkyni náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému vo výške vyjadrenú percentuálne 100 %, keď o výške tejto náhrady konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

7. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol. Namietal, že celým zdôvodnením okolností, prečo sa na vec nemá použiť zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách, súd prvej inštancie popiera základný účel tohto zákona vyjadrený v ustanovení § 1. tohto zákona. Tiež si súd prvej inštancie nesprávne vyložil znenie ustanovenia § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách, úmyslom zákonodarcu nebolo pri prijatí tohto ustanovenia, aby sa tento všeobecný a široký zákonný zákaz takých činností, ktoré sú v rozpore so zákonom o bankách, dal obchádzať. Uviedol, že súd by nemal prihliadať v konaní na predkladaný nález Ústavného súdu SR zo strany žalobkyne, pretože nie je ním viazaný.

Účelom zákona o bankách je regulovať banky tak, aby bankový systém v štáte bol stabilný a bezpečný. Žalovaný namieta, že súd vec nesprávne právne posúdil tak, že na vec neaplikoval ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ktoré zakazuje banke všetky činnosti, ktoré sú v rozpore s týmto zákonom. Toto zákonné ustanovenie nepozná žiadne výnimky pri aplikácii, t.j. neobmedzuje sa napríklad len na právne vzťahy banky, vzniknuté pri výkone bankových činností. Právny vzťah žalobkyne a žalovaného je pritom vzťahom banky a iného subjektu, pretože zmluva o dôchodku nebola uzatvorená skôr, ako sa skončil pracovnoprávny vzťah žalobkyne ku žalovanému. Skutočnosť, že v tejto veci ide o vzťahy súvisiace s organizáciou, riadením, resp. s podnikaním žalovaného, je preukázaná v konaní Štatútom podporného dôchodkového fondu Slovenskej štátnej sporiteľne, ktorý bol účinný od 01.07.1993, v ktorého článku I sa uvádza, že podporný dôchodkový fond Slovenskej štátnej sporiteľne slúži okrem iného na podporu stabilizácie pracovníkov Slovenskej štátnej sporiteľne. Podpora stabilizácie pracovníkov banky je vzťahom nepochybne súvisiacim s organizáciou, riadením a čiastočne podnikaním žalovaného, ako banky. Je zrejmé, že zmluvu o dôchodku banka neuzatvorila pri bankovej činnosti banky, pretože poskytovanie plnenia bez protiplnenia nie je bankovou činnosťou. Avšak práve na také prípady sa vzťahuje právna úprava § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou citovaného zákona o bankách, ktorej účelom je zamedziť pokračovať v plneniach, ktoré nie sú v súlade so zákonom o bankách a takou činnosťou nie je ani plnenie zmluvy bez protiplnenia. Mal za to, že na vec sa tak vzťahujú ustanovenia § 27 ods. 8, § 116 a najmä § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov a následne aj ustanovenie § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

8. Preto žalovaný mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z neprávneho právneho posúdenia veci, keď súd na vec nesprávne aplikoval vzťahujúce sa ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou, § 27 ods. 8, § 116 a neaplikoval ani ustanovenie § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal so zákonným zákazom podľa § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou citovaného zákona, keď má banka zákaz pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom. Podľa žalovaného, v rozpore so zákonom je taká činnosť banky, keď banka má poskytovať plnenie hospodársky neodôvodnené, alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, t.j. predovšetkým bez protihodnoty (§ 27 ods. 8 citovaného zákona), takéto plnenia sa žalobkyňa podanou žalobou od žalovaného domáha. Preto sú v rozpore so zákonom o bankách vykonávané aj plnenia, ku ktorým sa banka nesmie zaviazat' v zmysle § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Pri aplikovaní týchto ustanovení záväzkov na plnenie zo zmluvy o dôchodku voči žalobkyňi zanikol, ak by predtým existoval, pretože plnenie zo zmluvy o dôchodku sa stalo nemožné v zmysle ustanovenia § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, s poukazaním na ustanovenie § 27 ods. 8, § 116 a najmä § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách, z dôvodu, že banka nesmie poskytovať plnenie bez poskytnutia protihodnoty, ani hospodársky neodôvodnené plnenia. Zároveň žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie dospel, na základe vykonaných dôkazov i k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď súd prvej inštancie v rozpore so skutočným stavom, keď skutočne neexistuje protiplnenie zo zmluvy o dôchodku pre žalovaného a tiež napriek nezisteniu hospodárskeho odôvodnenia pre plnenie zmluvy o dôchodku, v rozpore s ustanovením § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách konštatoval, že nešlo o plnenie banky za nápadne nevýhodných podmienok v prípade plnenia zmluvy o dôchodku. Súd prijal neodôvodnené skutkové zistenie, že zo strany žalovaného sa jednalo o zabezpečenie sociálnej starostlivosti pracovníka odchádzajúceho do dôchodku, v čase, po skončení ich pracovného pomeru. Žalovaný je bankou, nie sociálnou poisťovňou, ktorej zákonnú povinnosť nemôže žalovaný nahrádzať.

9. K odvolaniu sa písomne vyjadrila žalobkyňa a žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil. Zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov v odvolacom konaní.

10. Žalovaná poukázala na ustanovenia § 1, § 27 ods. 12, § 116 a § 119 ods. 3 zákona o bankách a ustanovenia § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré následne aj citovala, pričom uviedla, že celú argumentáciu žalovaného považuje za absurdnú a účelovú, s cieľom vyhnúť sa povinnosti plniť zo zmluvy o dôchodku.

11. Uviedla, že zmluva o dôchodku nespadá pod podnikateľskú činnosť banky, čo vyplýva z ustanovenia § 1 zákona o bankách, tiež zo systematického výkladu zaradenia § 27 ods. 12, do 6. časti zákona o bankách s názvom „požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky“ vyplýva, že zákonodarca nemal v úmysle zakázať bankám uzavieranie akýchkoľvek zmlúv a teda aj zmlúv s vlastnými zamestnancami, ktorých predmetom je plnenie a realizácia sociálnej politiky zamestnávateľa voči zamestnancom, ale len tých zmlúv, ktoré výslovne súvisia s podnikateľskou činnosťou. Nárok

žalobcu nie je nárokom, ktorý vznikol v rámci vykonávania podnikateľskej činnosti žalovaného, ale nárokom v rámci vzájomného vzťahu medzi žalovaným a jeho bývalým zamestnancom - žalobcom. Žalobca zároveň poukázal na nález Ústavného súdu SR vo veci IIIÚS 103/2014, v ktorom Ústavný súd uviedol, že ustanovenie § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. je všeobecným ustanovením vo vzťahu banka a jej klienti, a v prejednávanej prípadе súd posudzuje vzťah žalovaného ako banky a jej bývalého zamestnanca, nie klienta banky, pričom tento vzťah môže byť rámcovo upravený Občianskym zákonníkom, prípadne iným právnym predpisom. Ustanovenie § 27 je zaradené v zákone o bankách, v časti označenej ako požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky, aj z toho zaradenia je zjavné, že sa nevzťahuje na vzťahy upravené zmluvou o dôchodku. Účelom ustanovenia § 27 zákona o bankách bolo reagovať na požiadavky Európskej únie transponovať smernicu CRD IV PU parlamentu a rady 2016/36/EU zo dňa 26.06.2013 o prístupe k činnosti úverových inštitúcií a o obozretnejšom dohľade nad úverovými inštitúciami a investičnými podnikmi a nariadenie EÚ parlamentu a rady EÚ č. 575/2003 zo dňa 26.06.2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti, v dôsledku ktorých sa novelizoval zákon o bankách a zvýšili sa požiadavky na udržovanie kapitálových rezerv. Cieľom bol teda prísnejší dohľad nad úverovými inštitúciami, ktoré poskytovali úvery bez primeraného kapitálového krytia, ako to bolo napríklad v prípade Devín banky.

12. Poskytovanie plnenia na základe zmluvy o dôchodku nespadá pod činnosť banke, zakázanú v zmysle § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách, s poukazom na ustanovenie § 27 ods. 12 zákona o bankách. Tiež tvrdenie žalovaného, že predmetná zmluva o dôchodku zanikla z dôvodu dodatočnej nemožnosti plnenia, je nepravdivé a nemá v zákone o bankách oporu. V zmysle ustanovenia § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou, nie je možné pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore so zákonom o bankách. V prípade, ak by sa banka dostala do rozporu so svojou povinnosťou nepokračovať v činnosti v rozpore so zákonom o bankách, nespôsobili by to automaticky neplatnosť plnenia zo zmlúv, uzatvorených v rozpore s ustanovením § 27 ods. 12 zákona o bankách. Zároveň žalobca poukázal na ustanovenie § 119 ods. 3 zákona o bankách posledná veta, ktorá jasne stanovuje ex lege neplatnosť ustanovení stanov banky, ktoré nie sú zosúladené so zákonom o bankách. Žiadna takáto ex lege, neplatnosť zmlúv, uzatvorených v rozpore s § 27 ods. 8 zákona o bankách, však v zákonoch o bankách stanovená nie je. Zákonodarcia nepredpokladal ako následok rozporu so zákonom o bankách zánik právnych vzťahov s tretími osobami, ktoré vznikli pred účinnosťou zákona o bankách.

13. Zmluva o dôchodku, nie je zmluvou uzatvorenou za nápadne nevýhodných podmienok v zmysle § 27 ods. 12 zákona o bankách. Žalobca nesúhlasí s tvrdením žalovaného v odvolaní, že zo zmluvy o dôchodku nedošlo k poskytnutiu žiadneho protiplnenia zo strany žalobcu voči žalovanému, nakoľko táto bola uzatvorená až po skončení pracovného pomeru. Zmluvný typ - zmluva o dôchodku ako zmluva asinalagmatická, ktorá môže byť uzavretá aj na doživotne určenú dobu neurčitého trvania, jednoznačne nemôže byť považovaná za zmluvu uzatváranú za nápadne nevýhodných podmienok pre jednu zo zmluvných strán. Žalobca bol dlhé roky zamestnancom žalovaného a každodennou dlhoročnou prácou pre žalovaného sa nemalou mierou zaslúžil o súčasné postavenie žalovaného na bankovom trhu. Preto protihodnota plnenia žalovaného bola zo strany žalobcu poskytnutá počas skoro celého aktívneho života žalobcu. Aj keby bolo možné pripustiť argument žalovaného, ktorý sa týka poskytovania protiplnenia po uzavretí zmluvy o dôchodku, žalobca uviedol, že podporný dôchodkový fond žalovaného bol vytvorený 28.06.1993. V zmysle podporného dôchodkového fondu mali byť plnenia z neho vyplývajúce, vyplácané počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom začal príjemca poberať starobný dôchodok. K uzatvoreniu zmluvy o dôchodku došlo o skoro 6 rokov neskôr. Zmluva o dôchodku bola teda uzatvorená až po skončení pracovného pomeru, protihodnota plnenia žalovaného bola poskytnutá zo strany žalobcu vo vzťahu k zmluve o dôchodku, ešte za trvania pracovného pomeru, nakoľko žalobca poskytol protiplnenie žalovanému ešte skoro 6 rokov po tom, ako bol PDF vytvorený.

14. Nároky, ktoré vznikli pred účinnosťou zákona o bankách, sa spravujú podľa ustanovení terajších právnych predpisov. Ani v prípade, ak by zmluva o dôchodku bola zmluvou uzatvorenou za nápadne nevýhodných podmienok pre žalovaného, tak platnosť takejto zmluvy nezaniká a nezaniká ani povinnosť z takejto zmluvy poskytovať plnenie. Podľa § 116 zákona o bankách sa nároky, ktoré vznikli do účinnosti zákona o bankách spravujú podľa vtedajších právnych predpisov, pričom právnym predpisom, ktorý upravuje oprávnenie žalovaného zriadiť PDF bolo nariadenie vlády Českej a Slovenskej federatívnej republiky č. 577/1990 Zb. o finančnom hospodárení štátnych podnikov (ďalej len nariadenie vlády), ktoré už v súčasnosti nie je platné. V zmysle § 5 ods. 2 nariadenia vlády, podnik môže zriaďovať ďalšie fondy, vytvárané iba prídelom z použitého zisku po použití podľa § 3 ods. 2 a to fond odmien a ďalšie fondy

podľa svojho uváženia. Tiež podľa § 8 nariadenia, ďalšie fondy môže podnik vytvárať výhradne prídelom zo zisku podľa § 5 ods. 2 a používať ich podľa svojho uváženia. Podľa § 3 ods. 2 nariadenia, minimálny ročný prídel zisku do rezervného fondu až do doby dosiahnutia minimálneho zostatku tohto fondu je 5 % zo zisku, po jeho použití podľa § 4 písmena a. Minimálny zostatok rezervného fondu je 10% kmeňového imania podniku. Následne v článku II bod. 1 štatútu PDF sa následne fond v súlade s nariadením vlády vytvoril na základe článku 11 bod. 14 podnikovej kolektívnej zmluvy SŠTSP na rok 1993. V zmysle tohto článku zamestnávateľ do konca roku 1993 vytvorí podmienky a poskytne nevyhnutné prostriedky pre realizáciu doplnkového dôchodkového pripoistenia svojich pracovníkov.

15. Použitie prostriedkov fondu, vytvoreného zo zisku žalovaného, s ktorým môže žalovaný po splnení si zákonných povinností voľne disponovať na účel určený žalovaným, podľa jeho vlastného uváženia je výsledkom realizácie ústavného práva žalovaného na podnikanie a súčasťou ústavného garantovaného vlastníckeho práva. Zákon o bankách v žiadnom prípade zo svojich ustanovení nelimituje oprávnenie bánk použiť po splnení si zákonných povinností svoj zisk podľa vlastného uváženia. Podľa žalobcu tak, ako žalovaný môže svoj disponibilný zisk rozdeliť v podobe dividend a tandiém svojim akcionárom a členom predstavenstva, resp. dozornej rady, môže rozhodnúť aj o použití tohto disponibilného zisku na doplnenie fondu, z ktorého je vyplácané plnenie zo zmlúv o dôchodku, vrátane predmetnej zmluvy o dôchodku.

16. Žalobca preto považuje argumentáciu žalovaného za účelovú obranu s cieľom vyhnúť sa plnenia jeho povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo zmluvy o dôchodku. Súd prvej inštancie sa s predmetnými argumentmi žalobcu dostatočne vysporiadal. Konanie žalovaného nielen že zaťažuje súdy, ale je podľa názoru žalobcu v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko účelom PDF bol v zmysle článku 1 štatútu PDF ocenenie vernosti žalobcu, ako zamestnanca k žalovanému a kvality jeho práce a podpora jeho stabilizácie. Neplnením zo strany žalovaného dochádza k podstatnému zníženiu životnej úrovne žalobcu, ktorú si ako dôchodca prakticky nemá možnosť kompenzovať.

17. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného bolo k rukám právneho zástupcu žalovaného doručené dňa 11.05.2016. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu písomne nevyjadril.

18. Dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP). Odvolací súd pristupujúci k rozhodovaniu tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (v zmysle ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže odvolanie v tejto veci bolo podané ešte pred 01.07.2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho tu v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení OSP, rešpektujúc, že podľa § 470 ods. 2 CSP procesné účinky odvolania podaného pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30. júni 2016. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov CSP, a to princípu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (článok II ods. 1 a ods. 2 CSP), vrátane článku III ods. 1 CSP.

19. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

20. Podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku, (ďalej len CSP), ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplní na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

21. S poukazom na vyššie citované ustanovenie CSP prihliadnuc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav sa odvolací súd v plnom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, ktoré sa týkajú odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým rozsudkom súd prvej inštancie žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovel. Súd prvej inštancie výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP a na ich základe dospel i k správnym, nielen skutkovým, ale i právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP odôvodnil.

22. Neobstojí odvolacia námietka žalovaného, že súd prvej inštancie popiera základný účel zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách vyjadrený v ustanovení § 1 tohto zákona, tiež, že súd prvej inštancie nesprávne vyložil znenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách. Na zdôraznenie správnosti, odvolací súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax súdov prvej inštancie, odvolacích súdov, napríklad Krajského súdu v Bratislave 6Co/80/2012 - 200, 6Co/452/2015, 6Co/121/2015, 14Co/357/2011, zo dňa 01.10.2013, ale napríklad aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/253/2013, zo dňa 31.03.2014, tiež na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.US 26/2012-33, zo dňa 25.04.2012 a napríklad i na nález Ústavného súdu SR III.US 103/2014, zo dňa 19.02.2014, v zmysle ktorého Ústavný súd zaujal stanovisko, že možnosť vypovedania zmluvy o dôchodku neobstojí, pretože by to bolo v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy zmluvy o dôchodku pripustiť, aby istota poskytovania dôchodku oprávnenej osobe bola narušená možnosťou povinnej osoby kedykoľvek takýto zmluvný vzťah ukončiť. Ústavný súd konštatoval, že v takýchto prípadoch je vylúčené tento zmluvný typ ukončiť výpoveďou podľa § 582 Občianskeho zákonníka. Ústavný súd sa zároveň vyjadril i k tomu, že dojednanie zmluvy o dôchodku na „na doživotne“ je potrebné považovať z hľadiska povahy tohto dojednanie za dojednanie zmluvy na dobu určitú. Neobstojí preto odvolacia námietka žalovaného, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne nesprávne a že predstavuje nebezpečný precedens na obchádzanie bankových regulatívov stanovených zákonom o bankách. Nejedná sa o takú zmluvu, ktorá by bola uzatváraná za nápadne nevýhodných podmienok. Ústavný súd v náleze II.US 26/2012 - 33 nevyslovil žiadnu pochybnosť o platnosti zmlúv o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s., ktoré Slovenská sporiteľňa, a.s. uzatvárala so svojimi zamestnancami, pričom išlo o obsahovo zhodné zmluvy. Závery nálezu Ústavného súdu je preto, podľa odvolacieho súdu možné aplikovať i na predjednanú vec.

23. Neobstojí odvolacia námietka žalovaného v súvislosti s ustanovením § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ak sa plnenie stane nemožným, povinnosť dlžníka plniť zanikne. Účelom zmluvy o dôchodku bolo poskytnúť plnenie žalobcovi doživotne a nie na vymedzené obdobie, ktorého dĺžka závisí od vlastného uváženia žalovaného. Závazok žalovanej nezanikol z dôvodu nemožnosti plnenia podľa § 575 a nasl. Občianskeho zákonníka z dôvodu, že ustanovenie § 27 ods. 8 zákona o bankách sa netýka vzťahov upravených predmetnou zmluvou. Preto podľa vyššie uvedeného, správne súd prvej inštancie konštatoval, že zmluva o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s., (ďalej len PDF), t.j. zmluva o dôchodku, je zmluvou uzavretou na dobu určitú, pretože v nej bolo dojednané, že právny vzťah medzi stranami tejto zmluvy bude trvať doživotne, t.j. k zániku právneho vzťahu dôjde okamihom smrti žalobcu. Ide o presne určenú dobu s jednoznačne určeným začiatkom a koncom, avšak jej trvanie je neurčité tak, ako to predpokladá ustanovenie § 842 Občianskeho zákonníka. Keďže v zmysle ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka možno vypovedať iba zmluvu dojednanú na dobu neurčitú, akou predmetná zmluva o poskytovaní z plnenia z PDF nie je, výpoveď zo zmluvy zo strany žalovaného je neplatným právnym úkonom a predmetná zmluva je naďalej platná. Žalovaný je preto povinný naďalej vyplácať žalobcovi mesačný dôchodok podľa tejto účastníkmi platne uzatvorenej zmluvy. K námietke žalovaného, že sa súd prvej inštancie nedostatočne vysporiadal so zákonným zákazom podľa § 119 ods. 3, veta za bodkočiarkou, v spojení s ustanovením § 27 ods. 8, a § 116 Zákona 483/2001 Z.z. o bankách, keď má banka zákaz pokračovať v činnosti, v ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom, v danom prípade neobstojí, pretože súd prvej inštancie v odôvodnení sa s touto odvolacou námietkou riadne vysporiadal, keď konštatoval, že právna úprava zákona o bankách sa vzťahuje na niektoré vzťahy súvisiace s činnosťou banky, nie však na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je banka. Tiež konštatoval, že zo systematického zaradenia § 27 ods. 8 Zákona o bankách v 6. časti zákona s označením „požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky“ vyplýva, že predmetné ustanovenie sa týka podnikateľskej činnosti banky a nie právnych vzťahov, netýkajúcich sa podnikania banky, t.j. napríklad platenia dôchodku bývalému zamestnancovi na základe platne uzatvorenej zmluvy o dôchodku. Odvolací súd poukazuje na stanovisko Ústavného súdu SR vo veci 3US 101/2014, ktorý uviedol, že ustanovenie § 27 ods. 8 zákona o bankách je všeobecným ustanovením vo vzťahu k banke a jej klienta, pričom v prejednávanom prípade súd posudzoval vzťah žalovanej ako banky a jej bývalého zamestnanca, nie klienta banky, tiež i vzhľadom na ustanovenie § 27 a jeho zaradenie v zákone o bankách v časti, ktorá je označená ako požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky je zjavné, že sa nevzťahuje na vzťahy upravené zmluvou o dôchodku. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že z ustanovenia § 116 zákona o bankách, nároky z právnych vzťahov vzniknutých pred účinnosťou zákona, t.j. pred rokom 2001, sa posudzujú podľa doterajších predpisov. Zmluva o dôchodku, ktorá je predmetom tejto žaloby je preto zmluvou uzatvorenou pred

nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a teda na nároky z nej vyplývajúce sa vôbec citovaný zákon o bankách nevzťahujú.

24. K odvolacej námietke žalovaného, že zmluva o dôchodku je uzavretá bez protiplnenia pre žalovaného, správne konštatoval žalobca, že zmluvný typ - zmluva o dôchodku, ako zmluva asinalagmatická, môže byť uzavretá aj na doživotne určenú dobu neurčitého trvania, pričom nemôže byť v žiadnom prípade považovaná za zmluvu uzatváranú za nápadne nevýhodných podmienok. Tiež správne žalobca poukázal na skutočnosť, že bol dlhé roky zamestnancom žalovaného a protihodnota plnenia žalovaného bola zo strany žalobcu poskytnutá počas aktívneho pracovného života žalobcu.

25. V odvolaní žalovaný neargumentuje ďalšími skutočnosťami, ktoré by podľa odvolacieho súdu mali za následok zmenu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu a jeho právneho posúdenia, alebo ktoré by mu neboli bývali známe. Z konania pred súdom prvej inštancie nevyplýva iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver a v odvolaní uvedené argumenty žalovaného nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Vzhľadom na vyššie uvedené sa preto odvolací súd s rozhodnutím súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožňuje, v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP.

26. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania sa zakladá na ust. § 396 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa mala v odvolacom konaní plný úspech vo veci, preto odvolací súd vyslovil, že má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).